

Preek 1 Tessalonicenzen 5: 12-28 – Biddag

Broeders en zusters jong en oud,

Zoals de meesten van u wel weten hebben Marja en ik vier kinderen. 2 Dochters, 1 zoon en nog een dochter. Die kinderen van ons zijn heel gewone kinderen, gewone mensen, niet anders dan jullie, niet anders dan jullie kinderen. Maar voor Marja en mij zijn ze alles. Zo gaat dat.

Ik herinner me dat dominee Bill Hybels, voorgang van de Willow Creek Community Church dat tijdens een conferentie een keer zo verwoordde. Hij vertelde dat hij met z'n vrouw een week weg moest en dat er een oppas in zijn huis zou komen. Hij sprak de oppas toe: *“moet je goed luisteren. Mijn vrouw en ik gaan weg en jij komt hier in ons huis. We vertrouwen ons huis, onze auto, een deel van ons geld en onze kinderen aan jou toe. Stel dat m'n huis afbrandt als wij weg zijn, dat is erg, maar daar kom ik wel over heen, stel dat je m'n auto in de prak rijdt, dat is erg, maar daar kom ik wel over heen, stel dat je m'n portemonnee verliest, dat is erg, maar daar kom ik wel over heen, maar stel dat er iets met die twee kinderen van mij gebeurt, daar kom ik nooit overheen.....”*

Ieder van ons die kinderen heeft zal daar iets van herkennen.

Nu stelt de bijbel God voor als een vader, en wij, wij mogen zijn kinderen zijn. Als wij, als aardse vaders en moeders al met ons hele hebben en houwen aan onze kinderen verbonden zijn, hoe denkt u dan dat dat met de Hemelse Vader is? Gelooft u dat voor uzelf? Gelooft u dat God als het ware zo over u praat?

De Schepper van de planeten en melkwegstelsels, de Schepper van de oceanen en de bergen wil alles wat Hij heeft wel opgeven om mij....ik, Peter, gewone vent, uit een gewone dorpie op de Veluwe, maar zo gewoon als hij is, hij is wel een onnoemelijk geliefd kind van de Allerhoogste. Gelooft u dat ook voor uzelf? Gelooft u dat uw Vader zo naar U kijkt?

Marja en ik hebben dus vier kinderen. Nu zijn ze volwassen, maar toen ze nog klein waren was ons gezin een drukte van jewelste. Onze kinderen zijn heel verschillend. We hebben een dochter die heel graag praat. Van gezelligheid houdt. Als we thuis waren had zij altijd wel wat te vertellen. Ze vond het ook het fijn om dingen samen te doen. Toen ze klein was hielp ze graag op haar manier met was opvouwen

bijvoorbeeld. Een andere dochter kan zich heel goed vermaken. Ze zat altijd te prutsen en te freubelen in een hoekje. Een creatief kind. Lekker makkelijk, je hoefde haast niet op haar te letten. Soms vergat je bijna dat ze er was. Maar we hebben er ook één die iets meer weg heeft van een stuiterbal. Enorm veel energie. Altijd buiten spelen, weinig stilzitten, als je niet oppast worden de gesprekjes dan al gauw oppervlakkig. Iets meer moeite met concentreren. En dan hebben we er nog één die van elk van de anderen wel iets heeft. Onze kinderen zijn een wonderlijke mengelmoes van hun ouders. Je ziet heel veel van jezelf terug in je kinderen. Dat geldt voor zowel je sterke kanten als je minder sterke kanten.

Nou u snapt dat de maaltijden, die volgens de opvoedboekjes de gezinsmomenten bij uitstek zouden moeten zijn, soms meer weg hadden van een “ongeördende chaos”. De één wil graag gezellig kletsen, de ander wil alleen maar zo snel mogelijk van tafel af. Marja en ik hebben ons in die tijd wel eens afgevraagd hoe we in die drukte een relatie met onze zo verschillende kinderen kunnen opbouwen. We besloten om tijd apart te nemen met ieder kind. Peter in januari met Rachel, Marja in februari met Mirjam, Peter in maart met Ruben, Marja in april met Naomi, enz. En wat deden we? Niets bijzonders? Ik ging zwemmen of parachutespringers bekijken op Teuge, Marja ging winkelen of samen een cake bakken. Maar altijd met één kind apart. Soms kletsten we wat, soms genoten we gewoon van het samen zijn, we aten ons klem in ijs met slagroom, zulke dingen.... Maar nu onze kinderen volwassen zijn kijken we dankbaar terug op die investering die we gedaan hebben in de relatie met onze kinderen. We zijn gezegend met een hecht gezin. Verschillende kinderen, we hebben elkaar niet uitgezocht, we zijn aan elkaar gegeven en we horen onlosmakelijk bij elkaar. We genieten van de ontmoetingen één op één, maar we genieten ook als het hele spul tegelijk over de vloer komt en ondertussen je hele huis verbouwt. En deze vader zit dan als een soort aartsvader te midden van zijn nageslacht te genieten.

Waarom vertel ik dit? Ik ga er vanuit dat ons gezin van doodgewone mensen heel veel weg heeft van Gods gezin. De gemeente van Christus. Wij hebben elkaar ook niet uitgezocht. Ik weet wel dat heel veel mensen tegenwoordig de gemeente die ze bezoeken zelf uitzoeken. En soms begrijp ik ook heel goed dat mensen naar een andere gemeente gaan. Daar kunnen soms best heel goede redenen voor zijn. Maar naar mijn bescheiden mening is het uitgangspunt dat we als broers en zussen elkaar

niet uitzoeken maar dat we aan elkaar gegeven zijn om samen Gods gezin te vormen. En in dat gezin zijn er volgens Paulus, hebben we net gelezen in vs. 14, die ordeloos leven en die hebben terechtwijzing nodig. Er zijn er die moedeloos zijn en die hebben bemoediging nodig. Er zijn er die een zwakke gezondheid hebben en die ondersteun je. Allemaal verschillende mensen, die elkaar niet hebben uitgekozen, maar aan elkaar gegeven zijn om elkaar lief te hebben, elkaar te dienen, geduldig met elkaar te zijn. Er wordt geen kwaad met kwaad vergolden. Er wordt het goede voor elkaar gezocht. In Gods gezin houdt je elkaar vast. Men gunt elkaar het Licht in de ogen. Licht met een hoofdletter wel te verstaan.

Maar hoe wordt je nu zo'n gezin. Zo'n hecht gezin, waar de mensen met elkaar, ondanks al hun verschillen, een eenheid vormen. Nou dat vraagt om een investering. En daarom vertelde ik ook over ons gezin dat wij onze kinderen apart mee uit namen. In het gezin zijn de ouders de samenbindende factor. Als ouders zorg je voor een goede relatie met ieder gezinslid. En dat bindt de kinderen aan elkaar. We horen bij dezelfde ouders.

In de gemeente van de Here Jezus is God de samenbindende factor. Hij is Vader. Maar dan is het ook nodig dat er niet alleen gezinsmomenten zijn, maar ook, dat we investeren in onze persoonlijke relatie met God. God wil dolgraag ons zo af en toe even apart nemen, zoals wij ook onze kinderen apart namen. U leest in vs. 18 dat dit Gods wil is voor u: God wil dat u bidt, dat u dankt, dat u blij bent met Hem. Maar dat moet u niet lezen als een opdracht. Een soort elfde gebod.

God wil dat ik bidt dus ik gehoorzaam, God wil dat ik dank, dus ik gehoorzaam, God wil dat ik blij ben, dus ik gehoorzaam. Stel u voor dat Marja en ik onze uitjes met onze kinderen ingesteld hadden als een gebod. Ik wil dat je meegaat zwemmen, want dat is leuk, ik wil dat je nu met mij een cake bakt, want dat is leuk, ik wil dat je nu meegaat winkelen....want dat is leuk. Dat gaat niet werken, dat voel je wel. En zo hebben we het natuurlijk ook niet gecommuniceerd.

En dat is bij God niet anders. God zegt vanavond niet tegen jou, Ik vind dat jij moet bidden en danken, want dat is goed voor onze relatie. Je moet bidden en danken, dan ben je een goed kind van mij, je moet bidden en danken, dan ben je een goede christen.

Dat gaat niet werken! Henk Binnendijk zei zo mooi tijdens de conferentie: God vraagt niets van je, Hij biedt zich aan.

Als de tekst zegt dat God wil dat wij bidden en danken dat is dat niet zo zeer Zijn gebod, maar Zijn verlangen. Onze hemelse Vader verlangt naar intimiteit met Zijn kinderen. Want die kinderen van Hem die zijn Hem echt alles. Letterlijk alles. God heeft namelijk alles gegeven zodat wij deel konden gaan uitmaken van Zijn gezin. God was bereid om, in zijn Zoon, zelf kapot te gaan aan onze ellende, als wij maar weer thuis komen. En als Vader wil Hij graag Zijn liefde aan jou kwijt. En God snapt heus wel dat wij verschillend zijn. Wij wisten als ouders ook precies wie we een plezier zouden doen met een cake bakken en wie liever onvermoeibaar de hele middag van de glijbaan in het zwembad af zou gaan. Maar tijdens het bakken en tijdens het zwemmen was er contact. En daar is het om te doen.

En dat is bij God ook zo. God zoekt contact. Dat is Zijn wil voor jou. En dat mag je best op jouw manier doen. De één zingt Opwekkingsliederen of Koorliederen in de auto, de andere zoekt de stilte op om met God alleen te zijn, weer een ander zit liever met een boekje in een hoekje. De vorm doet er niet zoveel toe, als we maar dat contact zoeken. Een relatie krijg je niet door briefjes op het aanrecht of door sms-jes, een relatie krijg je door ontmoeting. Elkaar in de ogen kijken, elkaars aanwezigheid ervaren. En dat kan alleen als we bereid zijn tijd te investeren.

God wil van ons ook geen briefje op het aanrecht. Een verlanglijstje met alles wat we graag van Hem ontvangen. Natuurlijk mogen we heel veel aan God vragen. Maar in de eerste plaats wil God ons ontmoeten. Hij wil onszelf. En andersom moeten wij niet bidden om wat God geeft, maar om wie Hij is.

Daar begint het mee. Intimiteit. Ik ben ervan overtuigd dat hier ook de basis ligt voor de onderlinge band in de gemeente. Een gemeente is geen club van mensen die toevallig van dezelfde muziek houden of dezelfde hobby hebben. Een gemeente is een groep mensen die van dezelfde Persoon houden, God de Almachtige, de Schepper, de Heer, van Wie Jezus zegt: noem Hem maar Abba, Pappa.

Een gemeente is een groep mensen die zich heel diep bewust zijn hoeveel die Vader voor hen heeft overgehad. Mensen die zich geliefd weten, gewild weten, maar ook mensen die een heel diep besef hebben dat het allemaal Boven is begonnen. God drukte ons aan zijn Vaderhart.

Als wij bij ons thuis als gezin samenkomen doen we niet altijd hetzelfde. Soms een gewone visite, dan wordt er gekletst. Soms wandelen we samen in het bos. Soms

doen we een of ander spel, Ik hou van Holland of zo, soms gaan we een weekendje weg met z'n allen. Maar altijd proberen we een 'voor elk wat wils' gezin te zijn. De veelkleurigheid maakt het juist tot een prachtig geheel.

Dat is in de gemeente nu ook. Een veelkleurig gezelschap. Ik zei net al dat onze kinderen een rare mengelmoes zijn van de karakters van hun ouders. Zou je dat van de kerk ook niet kunnen zeggen. Wij mensen zijn een mengelmoes van Gods karakter, gemaakt om Gods veelkleurigheid te weerspiegelen. Wij zijn Gods beeld! Maar één mens alleen kan onmogelijk dat beeld zichtbaar maken. Daar zijn wij te klein voor en daar is God te groot voor. We zijn samen Gods beeld. Gods schoonheid wordt zichtbaar in al zijn kinderen samen. Mannen en vrouwen, blanken, zwarten, gevoelsmensen, rationele mensen, speelse mensen, drukke mensen, rustige mensen, uitbundige mensen, ingetogen mensen, samen gezin van God. Samen vertonen ze Gods beeld. In hun veelkleurige karakters en veelkleurige gaven en talenten wordt hun hemelse Vader zichtbaar. Daar verlangt God naar. Want verdeelde christenen besmeuren Gods beeld. Christenen verrijken elkaar juist in hun verschillen. Hebt u wel eens zo naar uw broer of zus in het geloof gekeken, als een aanvulling op uw tekort? Wat u niet hebt, heeft hij of zij juist wel en andersom. Maar samen maken we God zichtbaar, niet alleen samen met de gelijkgezinden. Dan ontbreekt er al gauw een kleurtje op het pallet. Maar samen, samen in de naam van Jezus! Samen vertonen we Gods schoonheid. Denk daar niet te klein van.

En dat begint allemaal als we eerst zelf, persoonlijk, onze relatie met God onderhouden. En vanuit die intimiteit mag je komen, met alles wat je bezig houdt. Natuurlijk want God is Vader.....Hij is intens betrokken bij Zijn kinderen. Hij wil alles weten. Wat er in je hart is, wat je blij maakt, wat je verdriet doet, wat je noden zijn. En reken maar, als jij bidt, dan neigt Hij zijn oor, zo zegt Psalm 116 dat. God buigt voorover. Hij luistert actief. Ik heb een kleindochter van twee, die loopt altijd zo heerlijk in zichzelf te brabbelen. Wat ik dan wel eens doe is haar oppakken, je drukt het kind aan je hart en je vraagt nog eens 'wat zeg je, vertel het eens?'.
Als wij bidden, drukt God ons aan Zijn vaderhart. Hij is één en al oor. Hij is betrokken bij ons leven.

Vandaag komen we als gemeente samen om te bidden. Een goede zaak. Maar hoe mooi ook, we willen niet bij God komen met een verlanglijstje. We willen bidden – en

dan mogen we echt alles opnoemen – tot onze Vader, wiens hart uitgaat naar zijn kinderen. Straks staan hier vooraan mensen om te bidden voor de overheid en het koninklijk huis, het bedrijfsleven, de zorg, de agrarische sector, de zending, de gemeente en alles wat er mee samenhangt. Houdt dan dat beeld maar vast van dat brabbelende kind, dat door God aan z'n hart wordt gedrukt. 'Vertel het eens m'n kind....'

Paulus schrijft een brief aan de gemeente in Tessalonika. Hij ziet het al voor zich. Een biddende en dankende gemeente. Een gemeente bestaand uit verschillende mensen, maar allemaal mensen die de liefde van de Vader hebben leren kennen. Een gemeente die elkaar vasthoudt. Dicht bij het hart van God. Luisterend naar Zijn woorden, zoekend naar de leiding van de Heilige Geest. Een gemeente die de diepe blijdschap kent van het geliefd zijn. Want dat betekent dat 'verblijdt u ten allen tijde'. Paulus wil echt niet zeggen dat we altijd vrolijk moeten zijn, of schik moeten hebben. Natuurlijk mogen we schik hebben, maar daar gaat het hier niet om. In de Filippenzenbrief gebruikt Paulus dezelfde woorden, maar dan voegt hij er drie verduidelijkende woordjes aan toe. 'Verblijdt u ten allen tijde *in de Here!*'

Dat is de basis van ons bidden.

- We mogen ons verheugen in het feit dat we geliefd zijn. Ik hoop dat het tot je is doorgedrongen dat de Vader onnoemelijk veel van je houdt.
- We mogen ons verblijden in ons verlost zijn. Jezus heeft uit liefde voor ons de deur geopend tot het hart van de Vader. Toen Hij stierf aan het kruis en die indrukwekkende woorden 'Het is volbracht!' uitriep scheurde God in de tempel het voorhangsel. De toegang is vrij. Je mag komen, je bent van harte welkom.
- We mogen ons ook verblijden in onze vernieuwing. De Geest van God wil ons wonen en ons van binnenuit vernieuwen. Hij wil ons binnenstebuiten keren zodat het beeld van de drie-enige God zichtbaar wordt in ons persoonlijke leven en in ons samenleven.

Ja Heer.....hervorm mij naar Uw beeld, 't is al wat mij bekoort....dat steeds Uw wil de mijne zij...maak mij een beeld van U! AMEN